

Lidt om skolevæsenet

Fortsat fra side 343

Af pens. lærer Niels Mandøe. Rødding

uddrag

Lars Bertel Rasmussen, født 19. oktober i Lemming, kaldet til sognepræst og førstelærer på Mandø fra 5. april 1898. Død i embedet 1929. Begravet på Mandø kirkegård.

Vi mindes vor hyrde, vor skriftkloge tolk
som en af de rigtige præster,
der talte Guds ord til det menige folk
og leved i pagt med sin mester.

Vi mindes ham og for hans retskafne færd
i skole og hjem og i kirken.
For den, der var syg, var han allermest værd.
Med tak vil vi mindes hans virken.

3. 12. 29. Jens Mandøe.

Pastor L. B. Rasmussen var ikke blot en dygtig prædikant, men også en meget dygtig pædagog, der forstod at tage børnene på den rette måde.

Det var jo med en vis bæven, vi modtog den nye lærer. Ville han mon også slå? Det skulle jo nok vise sig. Men vore bekymringer viste sig at være ubegrundede. Han forstod ved sin færden at vinde vor hengivenhed og blev, efter som tiden gik, en elsket lærer, som vi ikke nænnede at gøre imod. Fra nu af blev skolen et sted, hvor vi gerne ville være, og hvor vi befandt os vel.

I pastor Rasmussens tid stiftede vi bekendtskab med Chr. Erichsens børnebogsamling, der åbnede en hel ny verden for os. Det var vort første møde med litteraturen.

Når pastor Rasmussen ved skoledagens slutning tog et lille hefte i gult omslag frem, hvad enten det gjaldt: Gule ulv, onkel Toms hytte, børnene i Nyskoven, kaptajn Grants børn eller andre fortællinger, så strålede vore øjne, og der var stilhed i klassen. Vi var i den grad optagne af det, vi hørte, at vi legede det eller spillede det i klitterne i de måneklare aftener.

Men det var ikke blot i skoletiden, at vi følte, at han var vor ven. Også efter vor udgang af skolen mærkede vi, at han var levende interesseret i vor færd og fulgte os på vor vej ud i livet med kærlighed. Han slap os ikke. Derfor følte vi os også som voksne i stor taknemmelighedsgæld til ham, og det var med virkelig sorg, vi erfarede, at vor kære gamle lærer og præst pludselig var død.